

Tóth Kinga

Elveszett lány

MINT A HALÁL VELENCÉBEN

megérkezik a csomagokkal

*ő is egy fiatal fiút keres vagy valaki más
helyezze kényelembe magát a csíkos napernyők
alatt a balbech beach megfogja a szoba kék hajó
világítja meg kürtölés az éjszakában a világítótorony
nem fog ennyit kacsintani*

húzódnak vissza a vendéglátóemberek

a fagyizásba gyerekek hatolnak be átugranak
a turistákon hangos-hangos család üvölti végig
a homokot szüksége van valamire *nyugalomra-nyugalomra*

arra a pillanatra amikor a kisgyerek az anyja karjában
elcsendesedik milyen lenne ilyen lenne ha mégis úgy
éjjel az óratorony penészes gyümölcskosár a reggeli
monotónia

*gyerek lányanyák gyereklányok homokozólapáttal
a fiúk mint a kakasok de vajon melyik ültetne
a nyakába tényleg-igazán ha úgy lenne ha úgy lett volna
anya akarsz még megöntözzelek a kiskannámmal
a kislányom is megöntözöm mi lett volna ha mi lenne
egy másik emlékből sárga volt az a ruha sárga a haja
kiszívta a nap narancsot vágunk kígyóhéjat
a kígyónak házat már egy másik úszik a vízben
hangosan mint a csónakos fiatalok*

az öből egy hangos szappanopera hangos tömegek
sagittarius szerelemünnep amiből arrébb kellene ülni
a hasban kislány nő tudja milyen az vannak gyerekei

*a két lányom hol is hol is vannak 25 és 23
és a torta finom de mennek és mennek messze
bogárcsípések nem kell viselkedni nem hullat rám
fenyőtobozokat hirtelen visszafordulhatok és
nem kell beszélgetni szép játék a szerelem a dráma
a gyereksírás mikor a babáját harapja mit mondjak neki
ennek a nem-enyémnek hogy találjam meg az anyját
magamban mennyire hangosan sír elfogy a csendesedés
és beszélnek és beszélnek gyűlnek a hangok hozzám
a hátamon a sebet fogdossák mert meggyógyítanak*

csak csendet mikor azt akarja ne aludjak ne alhassak
ketten vagytok ketten bömböltök mindkét fülembé tönkreteszitek
a játékaim mindenemet ilyennek képzelem lehet gyűlölném a
gyerekeim nem akarok felnőni sírnának nem hagynak
tanulni dolgozni sem tudok fáj a kezük fáj valamijük
ahogy anyám sem hagyott megtalálni a tönkretett babát
ahogy a lányom bosszút áll majd rajtam mert nem nem szeretem

összefirkálom nem vigyázok rá haragszik rám megüt és rám hány
csüng mint egy parazitavirág elvesztem őket mint a babákat
harag gyúl bennem elvesztegetett idő a világ bezáródik előttem
rettegek ettől csak téged akartalak ebbe őket mégsem csak néha
bár lehetne ezt így és mindent össze nem köszölnének kötelek
csomóznak a kikötőbe a levágott szárnyaimat tanítom meg nekik
ha nem megyek

meddig rejtegetem még a babát meg akarok szabadulni tőle
sár folyik a szájából firkáló karjába más szobába zárom rákot sütök

kirándulók a hoteles elhagyta családját
nem mindig maradhatsz ha szeretsz akkor se tanítod őket úszni más
nyelveken és túlélni is csodálatos magányban lenni elszomorodni
megnyugodni elaludni a vízben egészen szörnyű anya lennék
hogyhogy mégis lehet ezt nekem miért akarja a testem őket
nekem a nyelvek között van a házam ott vágok magamnak
narancshéjsíkukat oda teszek téged is a figyelemről beszélés
az én nyelvemet amit én írtam de veled osztozom a nyelvben új
otthonra vágyom benned átmeneti helyen ajtó nélkül ahol
hiányozhattok ahol újra örülhetek nektek gyűlölöm a rombolást
amit a gyerekek végeztek nem akarok bálnalufit hajtogatni neked
nem akarok telefonálni neked hosszú férfiingben rohangálni nekik
moziban kiabálni hangos gyerekekkel rongálókkal megmondani amit

akkor az ugrálóvárban kellett volna elhagyni őket csodálatos volt
három évig boldogság a babából sár erjed mama-mama hova mész
mama a szabadságba és mosom a baba gyomrából a sarat a
szabadságban

az anyákat üvöltik a lánygyerekek
mami állj fel kelj fel lassan meg foglak gyűlölni
rabemutter vagyok játszom eldugom a babákat sötétben vezetek
elalszom ha átveszi a kormányt a véletlen éj dagály mellett alszom el
narancsot hámozok nektek

a csípőjére emlékezni ahogy a vállait dobja
merev a hát de a két váll ellentétesen mozog
túlhúzva daliásan